

фанъ Адженовъ ми даде 30. Когато щѣхъ вече да замина съ момцитѣ си, то г. Христо ми даде още 30 лири.

Приготовихъ се. Василь Л-ий бѣше избранъ за байрактаринъ, Иванъ Кършовски — за писаръ, Тотю — Филипъ — за второстепенъ войвода, а Жельо Черньовъ — за мой помощникъ.

XI. 1867 ГОДИНА

И така, азъ оставихъ Румъния и преминахъ въ своето мило отечество. Балкански бѣше оставенъ въ Румъния да събира помощъ и да ни изпроважда подкрепление.

— Ако се побуни Тесалия и Епиръ, то трѣбва да се побуниме и ние. Азъ ще да ти пиша отъ Балкана какво да правишъ; а ти гледай да накарашъ чорбаджиитѣ да даватъ пари, — казахъ азъ на Балкански.

Преминахме презъ Дунава подъ Тутраканъ и за 13 дня стигнахме на Стара-планина.

Всѣки вече знае, че въ онова време бѣха изклани нѣколко турци. Наистина, тия турци бѣха изклани съвсемъ напраздно; но, да говориме право, можехме ли ние да постъпиме другояче? Ако да бѣхме ги пустнали живи, то не би спасили главитѣ си. Турцитѣ би могли да обадятъ за нази на турскитѣ войски въ Османъ-пазаръ, въ Джумаята, въ Разградъ и въ Шуменъ, и ние би имали постоянно работа съ потеритѣ.

— Дето ще да тичать тия и да викатъ на помощъ войската, за да ни гони по Делиорманскитѣ равнини и по Герлово, то ще бжде по-добре, ако ги изколиме ние, — казахъ азъ на дружината си, и изклахме ги.